

σιβύλλειος, α, ον, de sibylle, sibyllin; τὰ Σιβύλλεια, les Livres sibyllins [σίβυλλα].

σιβυλλιστής, οὐ (ὁ) qui prédit d'après les Livres sibyllins [σίβυλλα].

σίγα, adv. : 1 en silence : σίγα, ESCHL. silence ! || 2 silencieusement, doucement, sans bruit [σιγῇ].

σιγά, dor. c. σιγῇ.

σίγα, impér. prés. de σιγᾶω.

σίγα, dat. sg. dor. de σιγῇ, ou prés. ind. 3 sg. de σιγᾶω.

σιγάζω, faire taire, acc. [σιγῇ].

σιγαλόεις, όσσα, όαν, luisant, brillant [pour *σιαλόεις, de σιαλος; cf. ἐγώ, ἐγών, et βεόλ. ιώ, ιών; sel. d'autres, de la R. Γαλ, briller, v. γαλήνη, γάλα, etc., et du préf. σι- avec sens augmentatif comme ἐρι- et ἀρι-].

σιγᾶω (impf. ἐσίγω, f. σιγίσσεται, réc. σιγίσσω, ao. ἐσίγησα, pf. σεσίγηκα; pass. f. σιγηθίσσεται, ao. ἐσιγήθην, pf. σεσίγημαι, f. anl. σεσιγίσσομαι) I intr. se taire, garder le silence : σίγα, silence ! tais-toi ! σ. περί τιος, se taire au sujet de qqe ch.; σ. πρόσ τινα, à l'égard de qqn; σ. πρὸς τι, à l'égard de qqe ch.; σιγᾶν σιωπῇ, EUR. garder le silence, rester silencieux || II tr. 1 taire, garder secret, acc.; d'ou au pass. être tu, être gardé secret || 2 rendre silencieux, d'ou au pass. devenir silencieux [σιγῇ].

Σιγείον, ου (τὸ) Sigeion (Sigée,auj. Ienischehr) ville et promont. de Troade.

σιγῇ, ης (ἡ) 1 silence; dat. adv. σιγῇ, en silence; σιγῇ νῦν, OD. silence ! σιγῇν ἔχειν, HDT. ou φυλάσσειν, EUR. garder le silence; σιγῇ ἔχειν τι, HDT. taire qqe ch.; p. suite, σιγῇ, secrètement, tranquillement; σιγῇ τι νος, HDT. à l'insu de qqn || 2 réserve silencieuse, discrétion.

σιγηλός, ἡ, όν, silencieux, taciturne [σιγῇω].

σίγλος, ου (ὁ) plus souv. σίκλος, ου (ὁ) sicle, monnaie persane (de 7 oboles 1/2).

σίγμα (τὸ) 1 la lettre sigma || 2 p. anal. à cause de la forme primitive du sigma = C, ornement demi-circulaire sur les boucliers sicyoniens [onomatopée; cf. σίζω].

σίμωός, οὐ (ὁ) sifflement [σιζω].

σιγύνης ou σιγύννης, ου (ὁ) 1 épieu de chasseur || 2 petit marchand, débitant, chez les Ligyes, au-dessus de Massilia.

σιδάρεος, dor. c. σιδῆρεος.

σιδαρο-νόμος, v. σιδηρονόμος.

σιδαρό-πλακτος, v. σιδηρόπλακτος.

σιδαρος, dor. c. σίδηρος.

σίδη, ης (ἡ) pelure de grenade.

σιδηραία, ας (ἡ) extraction du fer [σιδηρεύω].

σιδηρείος, α, ον : 1 de fer || 2 dur comme le fer, c. à d. inflexible, impitoyable || 3 qui provient du fer.

σιδήρεος, α, ον, p. contr. att. σιδηρούς, ἅ, οὖν : I de fer : χεῖρ σιδηρᾶ, THC. grappin de fer; σιδῆρεος οὐρανός, OD. le ciel de fer, les anciens Grecs supposant que la voûte du ciel était métallique || II p. ext. dur comme le fer; fig. : 1 sec, raide || 2 dur, cruel, inflexible || 3 en b. part, ferme, indomptable [σιδηρός].

σιδηρεύς, έως (ὁ) forgeron [σιδηρός].

σιδηρίον, ου (τὸ) instrument de fer [σίδηρος].

σιδηρίτις, ιτιδος, adj. f. : 1 de fer || 2 mêlé de parcelles de fer [σίδηρος].

σιδηρο-δρώς, ώτος (ὁ, ἡ) qui mange ou ronge le fer [σ. βιδρώσκω].

σιδηρό-δετος, ος, ον, attaché avec des liens de fer [σ. δέω].

σιδηρο-κμής, ήτος (ὁ, ἡ) tué par le fer [σ. χάμνω].

σιδηρο-μήτωρ, ορος (ἡ) mère du fer (la terre) [σ. μήτηρ].

***σιδηρο-νόμος**, dor. σιδαρο-νόμος, ος, ον, qui partage par le fer, c. à d. par l'épée [σίδηρος, νέμω].

σιδηρό-πλαστος, ος, ον, fabriqué en fer [σ. πλασσω].

***σιδηρό-πληκτος**, dor. σιδαρό-πλακτος, ος, ον, frappé par le fer [σ. πλήσσω].

σίδηρος, ου (ὁ) 1 fer || 2 tout instrument de fer (épée, pointe de flèche, hache, faux, etc.) || 3 marché au fer.

σιδηρό-σπαρτος, ος, ον, engendré par le fer [σ. adj. verb. de σπείρω].

σιδηρο-τέκτων, ονος (ὁ) forgeron [σ. τέκτων].

σιδηρούς, ἅ, οὖν, v. σιδῆρεος.

σιδηρο-φορέω-ω : 1 porter des armes ou une armure de fer || 2 escorter qqn en armes; d'ou au pass. être escorté par des gens en armes || Moy. m. sign. [σ. φέρω].

σιδηρό-φρων, ων, ον, gén. ονος, au cœur de fer [σ. φρέν].

σιδηρό-χαλκος, ος, ον, fait de fer et de cuivre [σ. χαλκός].

σιδηρώ-ω, munir de fer [σίδηρος].

σίδιον, ου (τὸ) écorce de grenade [σίδη].

Σιδονίηθεν, adv. de Sidon [Σιδωνίη, -θεν].

Σιδώνιος, α, ον, c. Σιδώνιος; ἡ Σιδωνίη (ιον.) OD. le territoire de Sidon [Σιδών 1].

1 **Σιδών**, ώνος (ἡ) Sidon (auj. Saida, Seïdeh) ville de Phénicie.

2 **Σιδών**, όνος (ὁ) habitant de Sidon.

Σιδώνιος, α, ον, de Sidon, Sidonien [Σιδών].

σίζω (seul. prés., impf. et ao. réc. ἐσιξα) siffler [formé par onomatopée; cf. σιγμός, σίγμα, etc.].

Σιθωνία, ιον. Σιθωνίη, ης (ἡ) la Sithonie, contrée de Thrace, d'ou la Thrace.

Σικανία, ας (ἡ) la Sicanie, partie de la Sicile voisine d'Agrigente, d'ou la Sicile.

Σικανικός, ἡ, όν, de Sicanie [Σικανία].

Σικανός, οὐ (ὁ) habitant de la Sicanie [Σικανία].

Σικελία, ας (ἡ) Sicile, île voisine de l'Italie.

Σικελικός, ἡ, όν, de Sicile, Sicilien; τὸ Σικελικόν, la puissance sicilienne; τὰ Σικελικά, vêtements siciliens [Σικελία].

Σικελιώτης, ου (ὁ) Sicilien, habitant grec de Sicile [Σικελία].

Σικελός, ἡ, όν, de Sicile, sicilien; οἱ Σικελοί, les Siciliens [v. Σικελία].

σίκινις ou **σίκινις**, ιδος, acc. ιν (ἡ) danse de Satyres.

σίκλος, ου (ὁ) v. σίγλος.

σικύα, ας (ἡ) 1 fruit de l'espèce des cucurbitacées || 2 sorte de verre à boire allongé [cf. σίκυος].

σίκυον, ου (τὸ) graine de concombre ou de citrouille [σικύα].

σίκυος, ου, ou σικυός, οὐ (ὁ) concombre.